

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχάρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις
 ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές: Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια). — Λάμπρου
 Ἐννύλη: ΡΟΖΙΝΑ Ἡ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτίᾳ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

(Συνέχεια).

“Ὅθεν, τὴν ἐπαύριον ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἔβλεπον τὴν κυρίαν Δὲ Ζονβὰλ δυσχερεστημένην ἐναντίον μου· ἀλλ’ ἀπεναντίας ἐξεπλάγην, ἰδὼν αὐτὴν τε καὶ τὸν κύριον Μωρὲρ ὑποδεχθέντας με φιλοφρόνως καὶ μειδιώντας· ἤθελεν εἶπει τις ὅτι οὐδὲν εἶχε διαταράξει τὰς φιλικὰς μας σχέσεις, καίτοι ὁ πρὸς τὴν βαρωνίδα ἀπότομος τρόπος μου εἶχεν ἐμποιήσει ἀρκετὴν αἰσθῆσιν, ὡς ἔμαθον παρὰ τῆς ἀναδόχου μου, ἣ ὅποια μ’ ἐπέπληξε μάλιστα διὰ τοῦτο.

— Καὶ πῶς! τῇ εἶπον, μ’ ἐπιπλήττεις, διότι δὲν συνήνεσα εἰς τὰς παραλόγους καὶ γελοίας προτάσεις τῆς κυρίας θείας σου, ἣ ὅποια εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ τυφλώσῃ τὴν καρδίαν μου, νυμφεύουσά με μετὰ μιᾶς Γερμανίδος, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζω καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν προτέρων μισῶ;...

— Ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσῃς, φίλε μου, μὲ διέκοψεν ἡ ἀναδόχος μου. Ἐν πρώτοις τὸ ν’ ἀρνηθῇς νὰ νυμφευθῇς, διότι εἶσαι νέος ἀκόμη, εἶνε μία δικαιολόγησις πολὺ εὐλογος. Δὲν συνηγορῶ πωρὶς ὑπὲρ τῆς ἐξαδέλφης μου Ἑρμανζιλίδης Δὲ Ζονβὰλ· δὲν εἶχες ὅμως δίκαιον, εἰπὼν εἰς τὴν θείαν μου ὅτι τὴν ἀποστρέφεται, χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃς ποτὲ· πρῶτον μὲν προσέβαλες τὴν βαρωνίδα κατὰ πρόσωπον, καὶ δεύτερον, προσέθηκες μειδιώσα, ὁ τρόπος σου οὗτος· τὴν ἔλαμε νὰ σ’ ἐκλάβῃ ὡς τρελόν... Καὶ ἔπειτα, τίς οἶδεν ἂν θὰ τὴν ἡγάπας;

— Ποτέ! ποτέ! ἀνέκραξα ὀρμητικῶς, ἔστω καὶ ἂν ᾔνε ὥραία καὶ ἀθῶα ὡς αἱ τρεῖς Χάριτες, ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ ὅλα τὰ προτερήματα τῶν ἐννέα Μουσῶν!...

— Τί σκληρὰ καρδιά! εἶπεν ἡ Ἀρτεμὶς γελῶσα. Ἄν ᾔσαι πάντοτε τόσῳ δύστροφος, θὰ δυσκολευθῶ πολὺ ν’ ἀποφασίσω νὰ σε στεφανώσω...

— Δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ.

— Εἶνε τοιαύτη ἡ θέλησίς σου, εἶπε παρατηροῦσά με προσεκτικῶς, ἣ σ’ ἐμπο-

δίζει εἰς τοῦτο μυστικός τις ἔρως;... Ἄ! ἐρῶθις!... Οὐφ! τί μυστικότης εἶνε αὕτη εἰς ἐμέ, ἣ ὅποια μάλιστα ἀγαπῶ τὰς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις... Εἶνε ὥραία;

Αἱ λέξεις αὗται τοσοῦτον βαθέως με συνεκίνησαν, ὥστε δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ ἀπαντήσω, φοβούμενος μὴ προδοθῶ, καὶ ἐν τούτοις ἐφρικῶν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡρώμην ἄλλης.

— Ἄ! χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρχῃ μυστικόν τι, ἐπανέλαβε δυσπιστεῖς εἰς ἐμέ, ἀλλ’ ἐγὼ θὰ το ἀνακαλύψω!...

Εὐτυχῶς ἡ ἀφίξις τῆς Μαγδαληνῆς διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας καὶ ἔσπευσα ν’ ἀνοίξω ὁμιλίαν μετ’ αὐτῆς ἐφ’ οἷουδῆποτε ἀντικειμένου, τὸ ὅποτον ἤθελε τυχόν παρυσιασθῇ ἀλλ’ ἡ ζωρότης τῆς φωνῆς μου ἐμαρτύρει, χωρὶς νὰ το θέλω, τὸν ἀγῶνα, τὸν ὅποτον κατέβαλον, ὅπως ἀποκρύψω τὴν ταραχήν μου. Ἠνόνησα πάραυτα τὴν σκαὶ ὀτητά μου, διακρίνας εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ἀρτεμίδος φοβερὰν ὀργήν, ἥτις ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου. Ἡ δὲ Μαγδαληνὴ δὲν ἐδύνατο ν’ ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν της.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, τί ἐκχειλίσας αἰσθημάτων, τί ἐνθουσιασμός!... Νομίζει τις, Ἀνδρέα, ὅτι ἔχεις πτερὰ καὶ θέλεις νὰ πεταξῇς...

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ἡ ἀναδόχος μου μειδιώσα· ἀλλ’ ἂς εἰμεθα βέβαιαι ὅτι δὲν θὰ φθάσῃ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ!... Ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν ἐρωτικὴ τις χεὶρ, ἣ ὅποια θ’ ἀναχαιτίσῃ τὴν πτῆσιν του.

— Μηολόνθη, μηολόνθη, πέτα, πέτα, πέτα! ἤρξατο ἄδουσα ἡ Μαγδαληνὴ, συνοδεύουσα τὸ ἄσμα της δι’ ἐλαφρῶν πηδημάτων, ὡς κρατοῦσα τὴν ἀκραν σχοινίου, διὰ τοῦ οὐλοῦ μὲ εἶχε δεδεμένον.

— Μαγδαληνὴ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρτεμὶς, πρέπει νὰ μάθωμεν τὸ ὄνομα τῆς ὥραιας ἐκείνης, ἣ ὅποια κατέκτησε τὴν καρδίαν του.

— Εἶνε ὥραία;... μήπως εἰμαι ἐγώ; προσέθηκεν ἡ Μαγδαληνὴ, γελᾶσα ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἀνάρμοστον ταύτην ἀστεϊότητά της.

Οἱ γέλωτες αὐτῶν μοὶ ἀπέδωκαν εὐτυχῶς τὸ θάρρος μου· ἤθεν ἐξηκολούθησα ἀταράχως τὸ ἄσμα τῆς Μαγδαληνῆς καὶ

μετ’ ὀλίγον ἀπεχωρίσθην καὶ οἱ τρεῖς κατηφεῖς καὶ σοβαροί.

Οὐχ ἤττον ἡσθανόμην ὅτι ἡγάπων, καθ’ ἐκάστην δὲ αἱ δύο ὥραιαι σύνοδοί μου ἀνεκάλουν εἰς ἐμέ νέον τι, τὸ ὅποτον εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ κρύψω καὶ τὸ ὅποιον ἐκίνει τὸν γέλωτα αὐτῶν. Οὐδὲν ἤσπον ἐδυνάμην νὰ λογισθῶ εὐτυχῆς· ἔβλεπον μελαγχολοῦσαν τὴν προσφιλεῖ ἀναδόχον μου, μειδιώσαν δὲ βεβιασμένως, ὅτε ἡ φιλοπαίγμων Μαγδαληνὴ μ’ ἐχλεύαζε διὰ τὸν ἀπόκρυφον ἔρωτά μου· ἐγὼ δὲ διέκρινον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της καὶ τέλος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κινήματα τῆς Ἀρτεμίδος ὅτι ἐζητεῖ τὸν οἶκτόν μου, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ αἶτιον.

— Ἀνδρέα, μοὶ εἶπε πρῶταν τινά, ἐπειδὴ εἰμεθα μόνοι, ἂς συνομιλήσωμεν ὀλίγον, φίλε μου... Ἐγὼ πολλὰ σπουδαῖα πράγματα νὰ σοι εἰπῶ.

— Λέγε, ἀγαπητὴ μου ἀναδόχος, σὲ ἀκούω... Θέλεις νὰ ἦμαι σοβαρός;

— Ὅχι, ἀλλ’ εἰλικρινῆς, ὑπέλαβε μειδιώσα. Καθησόν... ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι εἶσαι ἐνώπιον δικαστηρίου.

— Καὶ σὺ δικαστὴς μου; ἡρώτησα ὀλίγον τεθορυβημένος, καίτοι προσεπάθουν ν’ ἀποκρύψω τὴν ταραχήν μου.

— Θέλω νὰ ἐξομολοθῇς εἰς ἐμέ, πρόσεξε... Καὶ θὰ σὲ ἐπιπλήξω, προσέθηκε μετὰ τόνου ὀλίγον αὐστηροῦ, διότι δὲν ἐσεβόσθης, ὡς ἔπρεπε, τὴν φιλίαν μας...

— Θεέ μου! τί λέγεις; Ἐγὼ, τοῦ οὐλοῦ ἡ μόνη μου σκέψις εἶσαι σὺ...

— Καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ ἐπιμένῃς ὅτι δὲν μου κρύπτεις κατι τι; μοὶ εἶπε προσηλοῦσα ἐπ’ ἐμοῦ φλογερὰ βλέμματα.

Ἐστρεψα τὸ βλέμμα ἀλλαχοῦ, διότι ἡνόνησα ὅτι ἤμην καταπόρφυρος.

— Ἴδου! βλέπεις λοιπόν ὅτι προδίδεσαι μόνος σου, ὅτι κατατρώγει τὴν καρδίαν σου πάθος τι, τὸ ὅποτον θέλεις νὰ κρύπτῃς ἀπὸ ἐμέ;... ὦ! αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀνοησία!... Φίλε μου, προσέθηκεν αὐστηρῶς, ἡ πρέπει νὰ μαι ὀνομάσῃς τὴν ἐρωμένην σου, ἣ νὰ με βεβαιώσῃς ὅτι οὐδεμίαν ἀγαπᾷς, καὶ τότε θὰ σε πιστεύσω. Ἐσιώπων τὸ βλέμμα της με καθίστα-
 περιφοδον.